

I nær Forbindelse med det første Hovedpunkt staar det andet: Udvidelsen af Seminariernes Kursus til et 4aarigt, i 2 Afdelinger, hvoraf det første ved Udgangen af 2det Aar afflattes med en Oprytningsexamen, lige med almindelig Forberedelsesexamen. For Lærere, der kende Vanskeligheden ved under de nuværende Forhold at faae Tid til en tilstrækkelig omfattende og grundig Gjemmemgaelse af det forestvorne Lærestof, maa upaatvivlelig Tillæget af 1 Aar stille sig som en heldig Alkvisitation, især da derved aabner sig Muligheden foruden for en fylbigere Behandling af visse Fag, ogsaa for Indførelse af Undervisning i fremmede Sprog, hvortil der hidtil er saættet Tid. Ved Siden heraf har Ministeriet tillige — og vistnok fornemmelig — tilstgget saaledes at aabne Eleverne Leilighed til ved selve Seminariet at faae fornøden Veiledning til den forberedende Examen; og derved — samt ved fri Undervisning og sørgede Stipendier — i en ganske betydelig Grad at lette Sagen for de Uformuende. Disse væsentlige Fordele synes at egne sig til — trods de Betænklichkeiten, som Udvidelsen med 1 Aar saagtens strax vil fremkalde — dog i Tiden at drage de Unge i deres egen Interesse til de kongelige Seminarier, hvad tillige vil være i Lærerdannelsens Interesse.

Men de antydede heldige Virkninger tør jo vistnok kun paaregnes, naar der i Henseende til Begunstigelserne vindiceres de kongelige Seminarier den dem som Statsinstituter tilkommende Særstilling; hvad ogsaa tør antages at være det høie Ministeriums Tanke. Ligesom man imidlertid, naar man mindes Forhandlingerne paa Rigsdagen i en tidligere Periode, jo vistnok ikke med hyggelige Følelser eller lyse Forventninger kan imødefe Seminariesagens fornøiede Behandling i en Forsamling, i hvis Flertal netop Fristolevæsenets Mænd og Belyndere nu mere end nogenfinde før ere stærkt repræsenterede: saaledes kan man i alt Fald vanskelig holde den Tanke borte, at der fra anden Side kan blive foreslaaet eller forlangt, at lige Begunstigelse eller samme Understøttelsesbeløb skal indrømmes Eleverne ved de private Seminarier. En saadan Indrømmelse vilde sikkert ikke være i Skolelærerdannelsens Interesse. For ikke at tale om det formentlige Principløse i, at Statsunderstøttelse kræves af private Instituter, der hævde deres Uafhængighed af Lovgivningens almindelige Bestemmelser og unddrage sig Statens Kontrol, kan det dog vistnok uden al Ubillighed eller Uretfærdighed paastaas: at Skoler, der optager Enhver, som melder sig, uden bestemte Forudsætninger og uden al Prøve, tilmed til enhver Tid, ogsaa midt i et Kursus, og hvis Undervisning derhos, at dømme efter offentlige Rundgjørelser, er laagt an paa i korteste Tid at expedere til Examen — umulig kunne siges at lade sig bestemme af Hensyn til Elevernes virkelige Tarv eller at have deres virkelige Uddannelse for Øie som den egentlige Hovedsag. Selvsølgelig kan der være Undtagelser; men i det Hele har dette Væsen i de senere Tider vundet en Udbredelse her i Landet, som er uden Eksempel i noget andet Land; og medens det for Tiden maaste vanskelig lader sig bringe tilbage indenfor rimelige Grænser, maa det dog vel i alt Fald indrømmes, at det ikke kvalificerer sig til enten direkte eller indirekte at støttes af Staten; hvorved Diemedet med den foran omhandlede Omordning: I høiere Grad at flikke Landets Lærerstand en solid og omfattende Uddannelse, i det Mindste for en Del vilde modvirkes.

I Forbindelse hermed turde der være Anledning til at erindre om, at Bestemmelsen i kongelig Resolution 2den Mai 1857 og Lov 25de Juli 1867 § 5, eftertrykkelig indskræppet ved Ministeriets Bekjendtgjørelse 29de April 1869, om 1 Aars forudgaaende stadig Skoleøvelse, utvivlsomt bliver i væsentlig Grad eluderet ved de private Seminarier ved Hjælp af speciose eller tvedygtige Attester, netop af den Art, som karakteriseres og forkastes i Ministeriets forannævnte Bekjendtgjørelse. Sige overfor Eleverne ved de kongelige Seminarier, hvor Bestemmelsen overholdes og delvis Undtagelse kun indrømmes i Følge ministeriel Bevilling, fremkommer saaledes en utilbørlig Ulighed i Vilkkaar, der uden Tvivl bør søges fjernet. — Det henstilles, om der mulig i Forbindelse med en ligelig Overholdelse af Lovbudet for Eftertiden maatte findes Anledning til at nedsætte Fordringen til $\frac{1}{2}$ Aars stadig Skoleøvelse, hvad i alt Fald for de kongelige Seminariers Bedkommende næppe vilde have videre Betænklighed, naar Seminarietidens Forøgelse med 1 Aar jo vilde give forøget Leilighed til Stolebesøg og til praktiske Øvelser paa Seminariet.

Angaaende de i Ministeriets Skrivelse i Slutningen fremsatte lærlige Spørgsmaal skal jeg udtale som min bestemte Mening, der støttes ved anstillede Forsøg at der uden Vanskelighed „med det i Ministeriets Skrivelse betegnede Maal for Under-